

Sygn. akt *XVII AmE 243/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia Sądu Okręgowego Arkadiusz Zagrobelny
Protokolant –	Sekretarz Sądowy Dominika Zajdowska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 lipca 2021 r. znak: (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od Zakładu (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/sędzia Arkadiusz Zagrobelny /

Sygn. akt XVII AmE 243/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 maja 2023 r.

Decyzją z dnia 21 lipca 2021 r. znak: (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej również jako: „Prezes URE”, „pozwany”) na podstawie:

- art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2, ust. 3. i ust. 6 ustawy Prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 2021, poz. 716 ze zm., dalej też „p.e.”),

- art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (DZ. U. 2018, poz. 2096 ze zm., dalej też „k.p.a.”),

orzekł, że:

1) przedsiębiorca Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. naruszył warunek 1., określający przedmiot i zakres działalności, koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 grudnia 2014 r. Nr (...), w brzmieniu nadanym decyzją z dnia 17 stycznia 2020 r., znak: (...) w ten sposób, że w okresie od dnia 23 stycznia 2020 r. do dnia 14 grudnia 2020 r. wykonywał działalność koncesjonowaną w zakresie obrotu olejami napędowymi o kodach CN: 2710 20 11;

2) za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

(decyzja k. 7-13)

Odwołanie od decyzji wniósł Zakład (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. (dalej również jako: (...), „odwołujący”, „powód”) zarzucając jej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: art. 56 ust. 2, ust. 3. i ust. 6 p.e. poprzez wymierzenie grzywny nieadekwatnej do stopnia winy, który w ocenie (...) był znikomy.

Na podstawie wskazanych zarzutów odwołujący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie
2. zmianę zaskarżonej decyzji i wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 2 000 zł.

(odwołanie – pismo z dnia 5.08.2021 r. k. 15-17)

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie, oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

(pismo z dnia 8.12.2021 r. k. 38-42)

W dalszym toku postępowanie strony podtrzymały prezentowane stanowiska.

(protokół z rozprawy k. 84-85)

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 11 grudnia 2014 r. znak (...) udzielona została (...) koncesja na obrót paliwami ciekłymi, na okres od 31 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2030 r., która uprawniała(...) do wykonywania działalności objętej tą koncesją w zakresie obrotu „benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w C., ul. (...)”. W obowiązującym wówczas stanie prawnym (tj. do dnia 1 września 2016 r.) przedmiot koncesji był określany poprzez wskazanie rodzaju paliw ciekłych, których dotyczy koncesja, np. benzynami silnikowymi, olejami napędowymi.

W następstwie nowelizacji Prawa energetycznego w 2016 r., wprowadzona została definicji ustawowa paliw ciekłych, która poprzez przepisy wykonawcze do art. 32 ust 6 p.e., uwzględniała również kody CN. Jednocześnie przedsiębiorcy powinni byli złożyć wniosek o zmianę posiadanych koncesji w celu dostosowania ich treści do definicji paliw ciekłych, o której mowa w art. 3 pkt 3b p.e. w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą.

W związku z powyższym, (...) pismem z dnia 11 stycznia 2017 r. wystąpił o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi. We wniosku (...) zazaczył, że czyni to w celu dostosowania treści koncesji do nowej definicji paliw ciekłych poprzez wskazanie, że koncesja obejmuje obrót następującymi paliwami ciekłymi: 1. benzyna silnikowa (CN 2710 12 25), olej napędowy (CN 2710 19 43). Jednocześnie (...) oświadczył, że zamierza kontynuować działalność w zakresie dotychczasowym, tzn. w zakresie obrotu następującymi paliwami ciekłymi: 1. benzyną silnikową (CN 2710 12 25), 2. olejem napędowym (CN 2710 19 43). W następstwie weryfikacji złożonego wniosku, pismem Prezesa URE z dnia 28 października 2019 r., znak: (...) wezwano (...) do nadesłania szczegółowego opisu sposobu prowadzenia obrotu

benzynami silnikowymi o kodzie CN 2710 12 25, które de facto stanowią paliwa specjalistyczne i nie mogą być paliwami ciekłymi przeznaczonymi do napełniania zbiorników pojazdów drogowych.

Prezes URE nie zakwestionował natomiast (nie wzywał do sprecyzowania) wskazanego przez (...) kodu CN dla oleju napędowego (Prezes URE uznał ten kod za prawidłowy).

W konsekwencji decyzją z dnia 17 stycznia 2020 r. znak (...), Prezes URE zmienił decyzję z dnia 11 grudnia 2014 r. i udzielił (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 31 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., która uprawniała (...) do wykonywania działalności objętej koncesją w zakresie obrotu benzynami silnikowymi o kodach CN: 2710 12 45; olejami napędowymi o kodach CN: 2710 19 43; przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w C., ul (...).

(okoliczności bezsporne k. 7v, 9, 15v a ponadto: decyzja z dnia 17.01.2020 r. k. 11-14 akt adm.)

Pismem z dnia 13 stycznia 2021 r. nr (...) (...), Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w W. poinformował Prezesa URE o wynikach kontroli celno-skarbowej przeprowadzonej w dniu 27 października 2020 r. na użytkowanej przez (...) stacji paliw ciekłych. Wskazano, iż w toku przedmiotowej kontroli ujawniono, że (...) oferował na przedmiotowej stacji paliw ciekłych olej napędowy, który należy klasyfikować do kodu CN: 2710 20 11. Stosowne badanie próbki oleju przeprowadzone zostało przez (...) Urząd Celno-Skarbowy w B. Dział (...) w K. (akredytacja. (...)).

(okoliczności bezsporne k. 7v, a ponadto: pismo Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w W. z dnia 13.01.2021 r. k. 1 akt adm., protokół kontroli celno-skarbowej z dnia 21.12.2020 r. k. 8-10 akt adm., protokół próbek pobrania towaru z dnia 27.10.2020 r. k. 15 akt adm., sprawozdanie z badań k. 16-17 akt adm.)

Na wniosek (...) z dnia 2 listopada 2020 r. (data wpływu do Urzędu: 5 listopada 2020 r.), dokonano zmiany koncesji w zakresie nadania uprawnienia do obrotu olejem napędowym o kodzie CN: 2710 20 11, przy wykorzystaniu stacji paliw ciekłych zlokalizowanej w C., ul (...). Decyzja w tym zakresie została wydana w dniu 15 grudnia 2020 r., znak: (...)

(okoliczności bezsporne k. 7v, a ponadto: decyzja z dnia 15.12.2020 r. k. 4-7 akt adm.)

Pismem z dnia 26 lutego 2021 r. Prezes URE powiadomił (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia przez (...) warunku 1., określającego przedmiot i zakres działalności, koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 11 grudnia 2014 r. Nr (...) w brzmieniu nadanym decyzją z dnia 17 stycznia 2020 r., znak: (...) Wezwano jednocześnie (...) do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na mające zapasć rozstrzygnięcie (w tym dotyczących sytuacji finansowej (...)).

(okoliczności bezsporne k. 7v, a ponadto zawiadomienie z dnia 26.02.2021 r. k. 19-21 akt adm.)

Pismem z dnia 10 marca 2021 r. (...) złożył wyjaśnienia w sprawie oraz przekazał żądane dokumenty.

(...) poinformował, że naruszenie warunków koncesji nastąpiło w sposób nieświadomy i nieumyślny. (...) podkreślał, że pierwotnie przedmiotem koncesji z 2014 r. był obrót benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze oraz olejami napędowymi. W związku z koniecznością dostosowania treści koncesji do nowej definicji paliw ciekłych w dniu 11 stycznia 2017 roku (...) wystąpił do Prezesa URE z wnioskiem, że zamierza kontynuować działalność w zakresie dotychczasowym. Wniosek zawierał jednak błędny kod benzyny silnikowej CN 2710 12 25 - winno być 2710 12 45 oraz tylko jeden kod oleju napędowego CN 2710 19 43. W toku analizy wniosku Prezes URE pismem z dnia 28 października 2019 roku zwrócił uwagę wnioskodawcy, że kod dotyczący benzyny silnikowej jest nieprawidłowy i wnioskodawca naprawił swój błąd. Jednak zarówno (...) jak również Prezes URE nie zwrócili uwagi, że wniosek z dnia 11 stycznia 2017 roku potwierdzony pismem (...) z dnia 25.11.2019 roku zawierał tylko jeden kod oleju napędowego 2710 19 43. Wszystkie oleje napędowe są oznaczone bowiem dwoma kodami: kodem 2710 19 43 oraz kodem 2710 20 11. Wniosek (...) był więc od samego początku niepełny; ponieważ (...) zamierzał kontynuować działalność koncesjonowaną w

dotychczasowym zakresie. (...) podkreślał, że nie miał świadomości, że w ten sposób warunki koncesji ograniczą działalność koncesjonowaną. Wywodził, iż na ten błąd miał również wpływ nowy sposób klasyfikacji paliw ciekłych w oparciu o kody CN. (...) nie miał doświadczenia w tym względzie i złożył wniosek niepełny w stosunku do działalności jaką prowadził w oparciu o dotychczasowe warunki koncesji. Po uzyskaniu informacji, że warunki koncesji są niepełne w stosunku do prowadzonej działalności koncesjonowanej (...) postanowił naprawić swój błąd i wystąpił z wnioskiem do Prezesa URE o rozszerzenie działalności koncesjonowanej o brakujący olej napędowy o kodzie CN 2710 20 11.

(...) zwrócił się jednocześnie o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, wskazując, że jego działanie nikomu nie wyrządziło szkody, a z tytułu obrotu paliwem zostały odprowadzone należne podatki. Argumentował również, iż w związku z epidemią CoViD-19 jego sytuacja jest trudna oraz że korzystał w 2020 roku z pomocy publicznej przewidzianej w tarczy antykryzysowej. Podnosił także, iż dochód uzyskany ze sprzedaży paliw w sposób pośredni finansuje publiczny transport zbiorowy, który przynosi straty. Wskazywał także, iż nałożona kara będzie miała zatem nie tylko wymiar finansowy, ale w sposób pośredni wpłynie na finansowanie działalności publicznej.

(okoliczności bezsporne k. 7v, a ponadto pismo z dnia 10.03.2021 r. k. 19-21 akt adm.)

(...) w roku 2019 osiągnął zysk netto w kwocie (...) zł netto (przy aktywach wynoszących (...) zł oraz zobowiązaniach wynoszących (...) zł).

(...) w roku 2020 osiągnął zysk netto w kwocie (...) zł netto tj. (...) brutto (przy aktywach wynoszących (...) zł oraz zobowiązaniach wynoszących (...) zł).

W odniesieniu do podstawowej działalności (tj. świadczonych usług komunikacji miejskiej) (...) poniósł stratę wynoszącą w 2020 r. (...) zł. Straty były pokrywane przede wszystkim z dotacji.

Z tytułu sprzedaży paliw (tj. w ramach działalności koncesjonowanej) (...) osiągnął w roku 2020 zysk brutto w kwocie (...) zł (koszty wynosiły (...) zł, zaś przychody (...) zł).

W 2020 r. przychód (...) z działalności koncesjonowanej wyniósł (...) zł.

(...) w roku 2020 nabył (...) m⁽³⁾ oleju napędowego o kodzie CN 2710 20 11 o łącznej wartości netto (...) zł.

Na koniec 2020 r. (...) dysponował środkami pieniężnymi wynoszącymi (...) zł.

(okoliczności bezsporne k. 8, protokół z rozprawy k. 84-85, a ponadto sprawozdanie finansowe na dzień 31.12.2020 r. k. 26-32 akt adm., oświadczenie (...) o przychodach i kosztach działalności w 2020 r. k. 33 akt adm., zestawienie faktur wraz z fakturami k. 34-67 akt adm.)

Pismem z dnia 6 maja 2021 Prezes URE zawiadomił (...) o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz o dokumentach składających się na materiał dowodowy sprawy. Powyższe pismo zostało doręczone w dniu 11 maja 2021 r. Pismem z dnia 21.05.2021 r. (...) podtrzymał prezentowane stanowisko.

(okoliczności bezsporne k. 8, a ponadto: pismo z dnia 6.05.2021 r. k. 69-70 akt adm., pismo z dnia 21.05.2021 r. k. 72-73 akt adm.)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na niespornych twierdzeniach stron (art. 229 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c.). Twierdzenia te, mając oparcie w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach (art. 245 oraz art. 246 k.p.c.) nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przed szczegółowym odniesieniem się do stanu faktycznego sprawy wyjaśnić należy, że podstawę nałożenia na (...) kary pieniężnej stanowił przepis **art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e.** Zgodnie z tym przepisem, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Interpretacja przywołanego przepisu była przedmiotem

licznych wypowiedzi i analiz Sądu Najwyższego odnoszących się do oceny, czy koncesja jest autonomicznym źródłem obowiązków, czy też jest jedynie odwołaniem do obowiązków wynikających z innych aktów prawnych. W tym zakresie ukształtowały się dwie linie orzecznicze. Pierwsza zakładała, że penalizowane jest jedynie naruszenie obowiązków wprost wynikających z koncesji, a jako takiego nie można traktować obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 października 2011 r. sygn. akt III SK 18/11, z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt III SK 82/13, z dnia 28 stycznia 2015 r. sygn. akt III SK 29/14, z dnia 18 sierpnia 2015 r. sygn. akt III SK 2/15, z dnia 21 kwietnia 2016 r. sygn. akt III SK 28/15, z dnia 22 czerwca 2016 r. sygn. akt III 35/15, z dnia 27 lutego 2019 r. sygn. akt I NSK 13/18). Drugi pogląd zakładał, że obowiązek wynikający z koncesji stanowi obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, która to konkretyzuje określony w ustawie obowiązek prawny wobec indywidualnego koncesjonariusza (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r. sygn. akt III SK 14/17, z dnia 15 lutego 2019 r. sygn. akt I NSK 14/18). W wyniku istniejących w orzecznictwie rozbieżności Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2019 r. sygn. akt I NSZP 1/19 (opubl. system Legalis nr 1967690) podjął uchwałę wskazującą, że nałożenie na koncesjonariusza kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązku wynikającego z koncesji jest dopuszczalne także wtedy, gdy obowiązek ten można zrekonstruować z przepisów powszechnie obowiązującego prawa dotyczącego działalności koncesjonowanej. Pogląd ten został poparty także w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z dnia 8 maja 2020 r. sygn. akt I NSK 108/18, opubl. Lex nr 2354953) i przychyliła się do niego również Sąd Okręgowy w składzie niniejszym.

Z treści **art. 32 ust. 1 pkt. 4 p.e.** wynika, że uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Wskazać należy, iż prowadzenie działalności w zakresie nie objętym koncesją jest przekroczeniem warunków udzielonej powodowi koncesji (tak też Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 4.11.2019 r. sygn. akt XVII AmE 326/17).

Poza sporem w niniejszej sprawie było, iż (...) powinien był wcześniej uzyskać koncesję na wprowadzanie do obrotu paliwa ciekłego w postaci oleju napędowego o kodzie CN: 2710 20 11. Bezsporne również było, że w okresie od dnia 23.01.2020 r. do dnia 14.12.2020 r. (...) nie przestrzegał warunków udzielonej mu koncesji (o treści określonej decyzją z dnia 17.01.2020 r.) albowiem wprowadzał do obrotu olej napędowy o kodzie CN: 2710 20 11, którego koncesja swoim zakresem nie obejmowała (koncesja ta obejmowana jedynie olej napędowy o kodzie CN: 2710 19 43). I w końcu, nie było sporu pomiędzy stronami co do tego, że (...) uzyskał koncesję na wprowadzanie do obrotu oleju napędowego o kodzie CN: 2710 20 11 dopiero od dnia 15.12.2020 r. (decyzją z tegoż dnia), zaś poprzednia decyzja o udzieleniu koncesji (z dnia 17.01.2020 r.) swoim zakresem obejmowała jedynie olej napędowy o kodzie CN: 2710 19 43.

W związku tym nie ulegało wątpliwości, że (...), nie przestrzegając obowiązków wynikających z koncesji z dnia 17.01.2020 r. (w okresie do dnia 14.12.2020 r.) zrealizował dyspozycję przepisu **art. 56 ust. 1 pkt. 12 p.e.** – co stanowiło podstawę do wymierzenia mu przez Prezesa URE, w drodze decyzji administracyjnej, kary pieniężnej (art. 56 ust. 2 p.e.).

W tych okolicznościach, podnoszony przez powoda zarzut naruszenia przez Prezesa URE art. 56 ust. 2 p.e. („Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza Prezes URE w drodze decyzji administracyjnej.) jest chybiony.

Odnosnie wysokości kary wskazać należy, że stosownie do treści **art. 56 ust. 3 p.e.**, nie może ona przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W okolicznościach niniejszej sprawy (przy omawianym przychodzie (...) wynoszącym w 2020 roku (...) zł), wysokość kary nie mogła zatem przekroczyć kwoty (...) zł ((...) z (...)). Kara wymierzona (...) przez Prezesa URE wynosiła 10 000 zł (stanowiła zatem (...) % w/w przychodów). W konsekwencji, podnoszony przez powoda zarzut naruszenia przez Prezesa URE art. 56 ust. 3 prawa energetycznego jest w sposób oczywisty niezasadny.

Stosownie do treści **art. 56 ust. 6 p.e.** ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE powinien uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Ponadto, w myśl **art. 56 ust. 6a prawa energetycznego 6a**. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Powód wprost zarzucał Prezesowi URE naruszenie art. 56 ust. 3 oraz art. 56 ust. 6 p.e.. Niemniej analizując treść uzasadnienia odwołania, w kontekście żądania powoda (domagającego się uchylenia zaskarżonej decyzji), należy dojść do wniosku, że powód w istocie zarzucał pozwanemu, przy wydawaniu decyzji, niezastosowanie przepisu art. 56 ust. 6a p.e.. Powód uważał bowiem, iż z uwagi na okoliczności sprawy, nie powinien zostać w ogóle ukarany za dokonane naruszenie warunków koncesji.

W ocenie powoda, przeciwko wymierzeniu mu kary pieniężnej za nie przestrzeganie obowiązku wynikającego z koncesji przemawiało to, że:

- jego zachowanie nie było zawinione (ewentualnie stopień winy był znikomy);
- stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy;
- pozwany dokonał wadliwej oceny możliwości finansowych powoda.

Na wstępie omówienia przywołanych zarzutów należy wskazać, że utrwalony zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, jest pogląd, że na podstawie przepisów ustawy Prawo energetyczne **odpowiedzialność** ma **charakter obiektywny**, wynikający z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych. Oznacza to, że przedsiębiorca nie może powoływać się na brak winy (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2008 r., sygn. akt III SK 10/08, opubl. system Legalis nr 1885077). Okoliczność ta jest irrelevantna dla samego faktu wymierzenia kary, jak i odstąpienia od karania. Gdyby zamiarem ustawodawcy było uzależnienie samego wymierzenia kary lub zastosowania odstąpienia od jej wymierzenia od zawinienia, a tym samym subiektywizacja odpowiedzialności za naruszenia przepisów, wskazałby tę przesłankę w treści art. 56 ust. 3, 6 i 6a ustawy, czego jednak nie uczynił (zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt III SK 22/16, opubl. system Legalis nr 2586425). Tym samym odpowiedzialność przedsiębiorcy istnieje w oderwaniu od winy i do jej ustalenia nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa.

Odnosząc się do zarzutu ukarania odwołującego wbrew ziszczeniu się przesłanek przemawiających za odstąpieniem od karania, Sąd pokrótce wyjaśni zasady stosowania tej instytucji, a także jej cel i zakres kontroli sądowej.

Odstąpienie od wymierzenia kary stanowi wyraz **tzw. uznania administracyjnego**, rozumianego jako uprawnienie organu do wyboru konsekwencji prawnej. Uznanie to stanowi zatem sferą dyskrecjonalności, w ramach której organ władzy publicznej ma swobodę wyboru skutku prawnego, jaki w konkretnej sprawie będzie wiązał się z zaistnieniem danych okoliczności. Co istotne, Prezes Urzędu nie ma obowiązku skorzystania z odstąpienia od wymierzenia kary, nawet wówczas gdy spełnione są przesłanki określone w przywołanym przepisie art. 56 ust. 6a p.e. Wynika to z wykładni literalnej normy, która wskazuje, że prezes urzędu jedynie „może” odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Nie jest to więc tzw. decyzja związana, do której wydania obligują obowiązujące przepisy prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, opubl. system Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VII AGa 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

Pozostawienie oceny spełnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej organowi regulacyjnemu, nie oznacza jednak, że ocena zasadności i legalności skorzystania z tej instytucji wyłączona jest spod kompetencji sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17). Należy jednak mieć tu na uwadze, że celem ustawodawcy umieszczającego decyzję w sferze

uznania administracyjnego jest poszerzenie władzy organu, i w konsekwencji kontrola sądowa w tym wypadku nie może sięgać głęboko, gdyż w innym wypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się iluzoryczna. Jak szeroko uzasadnił to Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I NSK 95/18 (op.cit), należy tu pamiętać, że to Prezes Urzędu kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne. Dlatego przepis art. 56 ust. 6a p.e. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasad równowagi i podziału władzy. Dlatego też **interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna nastąpić dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności** tj. opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji itp. Dla takiej ingerencji konieczne jest zatem nie tylko wykazanie, że zachodzą przesłanki spełnione w omawianym przepisie, ale również że organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Szerzej ujmując oznacza to, że Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu, co prawda jest władny zmienić tę decyzję, jakkolwiek ku temu konieczne jest wykazanie, że podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, a nadto że pozwany organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Należy przy tym pamiętać, że omawiana instytucja stanowi wyjątek, który powinien być stosowany jedynie wówczas, gdy nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej na jakimkolwiek poziomie kłóci się z podstawowymi funkcjami kary. Warto w tym miejscu także odnotować, że odstąpienie od wymierzenia kary nie może być mylone i nie może stanowić podstawy do miarkowania kary pieniężnej, a jedynie uprawnia Prezesa urzędu do nie nakładania jej w ogóle. Inaczej ujmując na podstawie tego przepisu nie można obniżyć kary pieniężnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 15 października 2014 r. III SK 47/13, opubl. LEX nr 1540636).

Przechodząc do **podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary**, to zgodnie z treścią art. 56 ust 6a p.e. pierwszymi, mogącymi występować alternatywnie przesłankami, jest **zaprzestanie naruszania prawa** lub realizacja obowiązku przez adresata kary. W stanie faktycznym jak w omawianej sprawie uznać należy, że (...) zaprzestał naruszenia prawa, albowiem począwszy od dnia 15.12.2020 r. olej napędowym o kodzie CN: 2710 20 11 wprowadzał do obrotu już w oparciu o udzieloną mu koncesję.

Kolejną, konieczną, przesłanką odstąpienia od wymierzenia kary jest znikomy **stopień społecznej szkodliwości czynu**. Przesłanka ta nawiązuje do dyrektywy wymiaru kary w koncepcji prawa karnego, dlatego też powszechnie przyjmuje się, że przy jej interpretacji konieczne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji stopnia szkodliwości czynu wypracowanego na gruncie art. **115 k.k.** Oznacza to konieczność odniesienia się do rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych obowiązków, postaci zamiaru, motywacji sprawcy oraz rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia. Wszystkie te kryteria powinny zostać uwzględnione, aczkolwiek dokonywana ocena ma charakter kompleksowy, odnosi się do całokształtu okoliczności sprawy. Niemniej jednak w orzecznictwie wskazuje się, że jednym z podstawowych czynników mających istotne znaczenie dla dokonania właściwej oceny czynu sprawcy jest rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VII AGa 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

W pierwszej kolejności, w rozpoznanej sprawie, należało odpowiedzieć na pytanie, jakie dobra chronione prawem zostały naruszone i jaka jest szkodliwość tego naruszenia dla tych dóbr.

Zauważyć należy, iż zgodnie z art 37 ust 1 ustawy z dnia z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162), wykonywanie działalności gospodarczej w dziedzinach mających szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo inny ważny interes publiczny wymaga uzyskania koncesji wyłącznie, gdy działalność ta nie może być wykonywana jako wolna albo po uzyskaniu wpisu do rejestru działalności regulowanej albo zezwolenia.

Ustawodawca w art. 32 ust. 1 p.e. uznał, że uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Zauważyć należy, iż skoro podejmowana przez (...) działalność, jest działalnością koncesjonowaną, to ze swej istoty jest działalnością, która dotyczy dóbr uznanych przez ustawodawcę za szczególnie istotne. Jak wyżej wskazano, (...) wykonywał (w okresie styczeń – grudzień 2020 r.) działalność koncesjonowaną z przekroczeniem przedmiotu określonego koncesją na obrót paliwami ciekłymi. W konsekwencji Prezes URE nie posiadając wiedzy na temat rzeczywistego zakresu i przedmiotu prowadzonej przez (...) działalności, nie mógł w sposób sprawny sprawować nadzoru nad tą działalnością. Brak nadzoru natomiast negatywnie wpływa na interesu konsumentów (nabywców paliwa) oraz na środowisko.

Nie można również pominąć tego, że (...) przekraczający nadane decyzją koncesyjną uprawnienia uzyskiwał nieuczciwą przewagę nad przedsiębiorstwami energetycznymi spełniającymi nałożone na nie obowiązki (tj. przedsiębiorstwami posiadającymi koncesje na obrót olejem napędowym o kodzie CN: 2710 20 11). Hipotetyczny przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi, której przedmiotem jest olej napędowy również o kodzie CN: 2710 20 11, w związku z większą liczbą kodów CN musi wykazać, że np. dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności (art. 33 ust. 1 pkt 2 p.e.) na poziomie wyższym aniżeli przedsiębiorca (tu (...)), który ubiega się o udzielenie koncesji na obrót mniejszej ilości paliwami ciekłymi (tj. z pominięciem oleju o kodzie CN: 2710 20 11).

Odnosząc się do pozostałych okoliczności, które należy uwzględnić przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu należy zwrócić uwagę na fakt, iż (...) wprowadzał do obrotu olej napędowy z naruszeniem warunku koncesji przez długi okres (ponad 10 miesięcy), a skala tego obrotu nie była marginalna ((...) w tym okresie nabył (...) m⁽³⁾ oleju napędowego o kodzie CN 2710 20 11 o wartości netto (...) zł).

Za znikomym stopniem społecznej szkodliwości nie przemawia także rodzaj **naruszonych reguł ostrożności**. Z konstrukcji odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa energetycznego jako odpowiedzialności o charakterze obiektywnym wynika, iż na przedsiębiorstwo energetyczne nie można nałożyć kary pieniężnej, jeżeli naruszenie obowiązków wynikających z prawa nie stanowi rezultatu jego zachowania (polegającego na działaniu bądź zaniechaniu), lecz jest skutkiem niezależnych od niego, a więc pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym, uniemożliwiających nie tyle przypisanie takiemu przedsiębiorstwu winy (umyślnej lub nieumyślnej), co nie pozwalających na zbudowanie rozsądnego łańcucha przyczynowo - skutkowego pomiędzy zachowaniem przedsiębiorstwa energetycznego, a stwierdzeniem stanu odpowiadającego hipotezie normy sankcjonowanej karą pieniężną, określonej w art. 56 ust. 1 p.e. (zob. wyrok SN z dnia 4 listopada 2010 r., III SK 21/10, Legalis nr 414134, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - VII Wydział Gospodarczy z dnia 27 marca 2018 r. VII AGa 761/18 nr 1808337).

Powód argumentował, iż składając w 2017 r. wniosek o kontynuowanie koncesji pomylił się i napisał, że wnosi o koncesję na obrót olejem napędowym tylko o jednym konkretnym kodzie (nie wpisując kodu CD 2710 20 11) pomimo, że wcześniej posiadał koncesję na obrót olejami o dwóch kodach. Wywodził również, że Prezes URE nie wzywał go do poprawienia wniosku w zakresie oleju napędowego, pomimo że wzywał go do poprawienia błędnego kodu benzyny silnikowej. Powyższe doprowadziło, w ocenie powoda do tego, że pozostawał w przekonaniu, iż jego wniosek w zakresie koncesji na olej jest kompletny.

W świetle odpowiedzialności na gruncie art. 56 p.e. nie można jednak zasadnie twierdzić, że przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji, jeżeli naruszenie tych obowiązków ma źródło w niezgodnym z intencją przedsiębiorcy określeniu przedmiotu i zakresu działalności koncesyjnej, w sporządzonym przez przedsiębiorcę wniosku o udzielenie koncesji. W myśl art. 355 k.c. od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru wymaga się staranności szczególnego rodzaju, co przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat koncesjonowanej działalności (w tym wiedzy co do tego, jaki jest przedmiot i zakres koncesji o którą przedsiębiorca wnioskuje, a także jaki jest przedmiot i zakres koncesji, która zostaje mu udzielona). W niniejszej sprawie, pomimo że koncesja

ze stycznia 2020 r. nie obejmowała swoim zakresem oleju napędowego o kodzie CN 2710 20 11 (obejmowała olej napędowy o kodzie CN 2710 19 43) powód wprowadzał ten pierwszy olej do obrotu. W ocenie Sądu, przy dołożeniu minimum staranności, powód mógł się zorientować, że wprowadzany do obrotu olej napędowy jest innym olejem aniżeli olej wymieniony w koncesji. Powód mógł chociażby to uczynić porównując treść koncesji z treścią faktur VAT wystawianych przez sprzedawców oleju, gdzie oznaczano towar (olej napędowy) poprzez wskazanie jego kodu CN (2710 20 11, (faktury k. 35-67 akt adm.).

Zauważyć należy, iż to wyłącznie przedsiębiorca decyduje o treści swojego żądania i to on ponosi konsekwencje niezgodnego z intencją określenia tego żądania. Sąd orzekający w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony przez WSA w Krakowie w wyroku z dnia 15.03.2018 r. (II SA/Kr 63/18), iż obowiązek podjęcia zabiegów mających na celu ustalenie rzeczywistej woli autora podania aktualizuje się po stronie organu dopiero, gdy treść podania budzi wątpliwości. Nie sposób zaś oczekiwać, by organ zwracał się do profesjonalnego pełnomocnika celem ustalenia, czy aby na pewno treść wniosku odpowiada jego intencjom. Sytuacje takie powinny mieć miejsce zupełnie wyjątkowo. Z akt postępowania administracyjnego nie wynika, aby (...) składając wniosek o udzielenie koncesji w styczniu 2020 r. był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Niemniej (na co wskazano powyżej) od przedsiębiorcy składającego wniosek o udzielenie koncesji można zasadnie oczekiwać, że żądanie wniosku będzie odpowiadało intencjom przedsiębiorcy. To, że Prezes URE nie wzywał powoda do poprawienia wniosku w omawianym zakresie, nie może prowadzić do konkluzji, że naruszenie przez powoda obowiązków wynikających z prawa (tj. przekroczenie warunków udzielonej koncesji) jest skutkiem okoliczności niezależnych od powoda (tj. nie stanowi rezultatu zachowania powoda). Wniosek powoda w odniesieniu do oleju napędowego o kodzie CN 2710 19 43 był jasny (nie budził wątpliwości Prezesa URE o czym świadczy udzielenie koncesji na obrót tym olejem napędowym decyzją z dnia 17 stycznia 2020 r.). Inaczej rzecz się przedstawiała w odniesieniu do benzyny silnikowej albowiem wskazany pierwotnie przez powoda kod (CN 2710 12 25) odnosił się de facto do paliwa specjalistycznego, które nie stanowi paliwa przeznaczonego do napełniania zbiorników pojazdów drogowych. W związku z tym zachowanie Prezesa URE (w ramach weryfikacji złożonego wniosku), które doprowadziło do poprawienia przez powoda kodu benzyny silnikowej (na kod CN 2710 12 45) było prawidłowe i w żadnym razie nie może być traktowane jako okoliczność, która uchyła odpowiedzialność powoda za niezgodne z jego intencją oznaczenie kodu oleju napędowego.

Okoliczności sprawy nie wskazują, że mamy tu do czynienia z zamierzonym niedostosowaniem się przez powoda do obowiązujących norm. Niewątpliwie jednak nie została zachowana przez powoda wymagana ostrożność, przez co doszło do naruszenia reguł skodyfikowanych w prawie energetycznym. Szczególnie uwzględnić należało, że podwyższony jest zakres i poziom wymagań w odniesieniu do podmiotów, które działają na podstawie koncesji. Jeszcze raz podkreślić trzeba, że wobec osób prowadzących działalność koncesjonowaną stawiać należy wyższe wymagania, jako że charakter tej działalności powinien dawać pewność, że ta prowadzona jest zgodnie z obowiązującymi przepisami. Powód jako profesjonalista miał obowiązek przestrzegania warunków koncesji, na które się zgodził składając wniosek o udzielenie koncesji dla prowadzenia zaplanowanej przez siebie działalności gospodarczej, natomiast profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania tj. postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. W tym wypadku w istotę prowadzonej działalności gospodarczej wpisane jest dodatkowo posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Oznacza to, że powód mógł wprowadzać do obrotu jedynie te paliwa ciekłe, które były objęte udzieloną na jego wniosek koncesją.

Podsumowując powyższą część rozważań stwierdzić należy, że zarówno charakter naruszonego dobra, okoliczności towarzyszące naruszeniu prawa i waga naruszonych obowiązków oraz reguł ostrożności, wskazują na to, że **stopień społecznej szkodliwości czynu** powoda był z całą pewnością wyższy aniżeli znikomy, co prowadzi do wniosku, że w sprawie nie zachodziły podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary (art. 56 ust. 6a p.e.).

Niezależnie od powyższego jeszcze raz przypomnieć tu należy, że to Prezes Urzędu kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne, a interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności tj. opiera się na arbitralnych

przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji itp. Dla takiej ingerencji konieczne jest zatem nie tylko wykazanie, że zachodzą przesłanki spełnione w przepisie art. 56 ust. 6a p.e., ale również że organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Okoliczności omawianej sprawy za takim stwierdzeniem nie przemawiają.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia normy art. 56 ust. 6 p.e., wyjaśnić trzeba, że przepis ten zawiera ogólną dyrektywę, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Stanowisko Sądu w zakresie **stopnia szkodliwości czynu** zostało przedstawione już wyżej. Chociaż stopień społecznej szkodliwości czynu powoda był wyższy niż znikomy, to jednakże nie charakteryzował się szczególną intensywnością (co Sąd uwzględnił oceniając wysokość kary, która została wymierzona zdecydowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia).

Jeżeli chodzi o stopień **winy**, to jak wyżej wskazano, przedstawiony Sądowi materiał dowodowy dawał podstawę dla uznania, że mamy do czynienia z nieumyślnym działaniem powoda. W ocenie Sądu doszło do naruszenia przez powoda warunków koncesji na skutek niezachowania ostrożności, jakiej można wymagać od podmiotu prowadzącego koncesjonowaną działalność związaną z obrotem paliwami ciekłymi. Zdaniem Sądu stopień tej winy nie był wysoki (co Sąd uwzględnił oceniając wysokość kary, która została wymierzona zdecydowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia).

Odnosnie **przesłanki dotychczasowej działalności powoda**, to jak wynika z treści decyzji, powód nie był dotychczas karany przez Prezesa URE za analogiczne naruszenie (co Sąd uwzględnił oceniając wysokość kary, która została wymierzona zdecydowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia).

Ostatnią przesłanką, jaka musi zostać uwzględniona zgodnie z regulacją art. 56 ust. 6 p.e. są **możliwości finansowe**. Przesłankę tę zestawiać należy z normą ust. 3 pkt 2) przepisu, w myśl której jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może być niższa niż 2 000 zł i nie może być wyższa niż 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Jak już wyżej wskazano, wysokość kary w niniejszej sprawie nie mogła przekroczyć kwoty (...) zł, a wymierzona kara w wysokości 10 000 zł stanowi niewielki promil kary maksymalnej.

Kara w wysokości 10 000 zł odpowiada możliwością finansowym powoda. Zauważyć trzeba, iż na etapie postępowania sądowego ciężar wykazania okoliczności mających wpływ na wysokość kary, które zdaniem odwołującego nie zostały uwzględnione lub zostały błędnie ocenione, spoczywa na przedsiębiorcy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia -5 grudnia 2017 r sygn. akt VII ACa 1323/17, opubl. system Legalis). Powód argumentował, że pozwany dokonał wadliwej oceny możliwości finansowych powoda albowiem należało uwzględnić dochody z działalności rynkowo-konkurencyjnej (tj. uwzględnić, iż powód jest spółka miejską i jego źródłami finansowania są dotacje z Urzędu Miasta). Podkreślał również, że jego wynik finansowy (bez uwzględnienia pomocy od jednostki samorządu terytorialnego) byłby bardzo zły, oraz że na pogorszenie jego sytuacji finansowej w roku 2020 wpłynęła pandemia Covid-19 (k. 16v, k. 84v-85).

W ocenie Sadu, powyższe argumenty nie są wystarczające do uznania, że kara w kwocie 10 000 zł przekracza możliwości finansowe powoda. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego (w omawianym zakresie stan ten został ustalony w oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda) wynika, że w roku 2020 (podobnie jak i w 2019) powód osiągnął zysk w kwocie (...) zł (w 2019 r. było to (...) zł.), a jego aktywa znacząco przewyższają zobowiązania (w 2020 r. odpowiednio (...) zł oraz (...) zł). Powód ponadto osiągnął również zysk z działalności koncesjonowanej, który wyniósł w 2020 r. (...) zł. W tej sytuacji nawet uwzględniając stan epidemii Covid-19 oraz to, że z działalności z tytułu usług podstawowych (tj. świadczonych usług komunikacji miejskiej) powód poniósł w 2020 r. stratę wynoszącą (...), nie sposób jest zasadnie twierdzić, że pozwany wymierzając powodowi karę w wysokości 10 000 zł, źle

ocenił możliwości finansowe powoda. Zauważyć należy, iż przedmiotowa kara może zostać uiszczona przez powoda chociażby z wypracowanego zysku z działalności koncesjonowanej.

Podsumowując powyższą część rozważań, Prezes URE ustalając wysokość kary na 10 000 zł nie naruszył przepisu **art. 56 ust. 6 p.e.**, albowiem uwzględnił zarówno stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia powoda, a także dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe.

Dodatkowo podnieść należy, iż oceniając zasadność nałożonej kary Sąd miał także na względzie, że administracyjne kary pieniężne nie mają wyłącznie charakteru sankcji karnych, gdyż ich funkcja nie ogranicza się do represji za naruszenie nakazów i zakazów, ale równie istotna jest jej **funkcja prewencyjna i dyscyplinująca**. Z jednej strony kara ma zatem być zauważalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, jako reakcja na naruszenie przepisów prawa, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, i to zarówno dla podmiotu karanego, jak i dla całego środowiska (prewencja szczególna i ogólna). Kara ta ma za zadanie motywować adresatów norm prawnych do ich respektowania i służyć zapobieżeniu powtórnemu naruszeniu obowiązków w przyszłości. Wysokość nałożonej na odwołującego kary, w świetle materiału jakim dysponował Sąd, wskazuje że spełnione zostaną powyższe funkcje kary. Kara w ogólnym odczuciu jawi się jako odczuwalna, a tym samym powinna spełnić nie tylko swą rolę represyjną, ale i wychowawczą.

W tych okolicznościach, w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oraz na podstawie wyżej w uzasadnieniu wskazanych przepisów, Sąd oddalił odwołanie od decyzji Prezesa URE (**pkt I wyroku**).

W **pkt II wyroku** orzeczono o kosztach procesu mając na uwadze jego wynik. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 98, 99 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

/sędzia Arkadiusz Zagrobelny)

Sygn. akt XVII AmE 243/21

Warszawa, dnia 7 czerwca 2023 r.

ZARZĄDZENIE

(...)

/sędzia Arkadiusz Zagrobelny)